

Objavovanie krásy liturgie

Marián Kováčik

Pri predstavení knihy *Objavovanie krásy liturgie* mi nedá byť trochu osobný. Veľmi dobre si pamätám chvíľu, keď mi na jednom stretnutí v zime roku 1986 (asi to bolo okolo 2. februára na sviatok Obetovania Pána, keď sa svätia oázové sviece) otec Michal strčil do ruky materiály „dvojky“ s tým, že ju mám viesť. Nepomohol argument, že som na „dvojke“ nikdy nebol. A tak som sa začal celým tým materiálom prehrýzať, pričom som spočiatku len veľmi útržkovite vnímal súvis medzi témou oázy (otroctvo a oslobodenie) a liturgickou školou. Bol to pre mňa nový svet, v ktorom bolo ľahké sklízuť do toho, čo sa stalo pri prvej „dvojke“ na Slovensku – liturgická škola sa pokladala za školu ministrovania.

Potom som do roku 1992 viedol asi sedem Oáz nového života II. stupňa a pri každej sa mi úloha liturgickej školy čoraz viac objasňovala. Učil som sa náročné myšlienky o. Blachnického „prekladať“ do zrozumiteľnejšieho jazyka, aby účastníci týchto oáz nemali dojem, že sa učia ministrovať, ale že sa učia liturgiu sláviť a prežívať – osobne i v spoločnosti Cirkvi ako oslobodení, ako slobodní ľudia.

Po rokoch som sa k tým témam znovu vrátil a pokúsil sa v predkladanej knihe pretaviť do liturgickej praxe všetko to, čo mne osobne liturgická škola a neskôr štúdium na KUL-e v Ľubline dali. Dôraz na dialóg, na poznanie znakov, na dôkladnú prípravu, na osobné prežívanie, ale zbavené každého individualizmu – to všetko v tejto knihe nájdete. Ak ste boli na „dvojke“, mnohé myšlienky z nej sa vám pripomenú. Moja generácia sa v nej stretne aj s definíciou sviatosti, ktorú sa všetci museli učiť naspamäť: „Sviatosť je skutočnosť transcendentna, ktoré vstupuje do imanentna...“ Pripomenie sa vám *revelatio per obumbrationem* či rozdelenie znakov. Opäť budete vedieť, prečo je dôležité všetko vykonávať tak, ako je to dané Cirkvou, prečo v liturgii netreba nič pridávať ani sa nemá nič uberať.

A keďže som v tomto texte osobný, pridám ešte jeden dôvod, pre ktorý som ju písal. Liturgická škola Oázy nového života II. stupňa mi priniesla aj celoživotné trápenie. Dala mi totiž poznanie, nový a hlboký pohľad na slávenie liturgie, no zároveň dodnes vidím všetky chyby a nedostatky konkrétnych slávení. A tak som písal s nádejou, že hádam sa niekde tieto moje riadky ujmú a aspoň oázisti sa pričinia k tomu, aby sa naplnila nádej nášho Svätého Otca Františka, ktorý nás vyzýva objavovať krásu liturgie cez jej dôsledné slávenie. Všetkým odporúčam prečítať si jeho apoštolský list *Desiderio desideravi*, v ktorom celú Cirkev volá obnoviť slávenie liturgie. Oázisti svojou formáciou môžu a majú mať v tomto diele popredné miesto.